

954.

Z Nové Usi od Podivína

U na - še - ho ja - ze - ra sto - jí li - pka ze - le - ná, a na tej lí - pě,
na tej ze - le - nej zpí - va - jú tři ptá - čko - vé.

U našeho jezera
stoji lipka zelena,¹⁾
a na tej lipě, na tej zelenej
zpivaju tři ptačkove.

A ňesu to ptačkove,
to jsu šohajčkove,

rozmluvaju o švarnej děvčině,²⁾
keremu se dostaně?

Jeden pravi: Budžě ma;
a ten druhy: Jak Bůh da,
ten třeci pravi: Srdečko moje,
pročpak si ty tak smutna.

Jakpak němam smutna byč,
za stareho kažu isč,
rozželilo se srdečko moje,
němožu ho ukojíc.³⁾

¹⁾ Z jednej strany jezera
stoji lipka pochyła,

²⁾ zamluvili se o švarnu děvčinu,

³⁾ tebe, synečku, mé potěšení,
tebe musím opustit.

Anebo:

zarmutiuo sa ve mně srdečko,
nemá ho kdo potěšit.

520. ZRÁDCE

955. (*Nápěv 344 [661]*)

U našeho mynařa
je tam děvče jak zářa,
chodívá tam fojtov syn,
je mu jméno Vichtorýn.

Dybys ty byl fojtov syn,
v noci by si nechodil,
ale že si zrádce pes,
můj víneček zradit chceš.

521. POSLUCHY PTÁKA

956.

Z Blučiny

Ho re - bní - čka ja - bo - rý - sek, na něm se - dí se - ka - ví - ček, se - ka - ví - ček.

Ho rebníčka jaborýsek,
na něm sedí [: sekaviček. :]

Já ho bodo poslóchati,
co mně bode povídati.

Von povídá vo své milé,
že ho ní bel, haž deň bílé.¹⁾

Haž deň bílé, slunko svítí,
miloval sem hezký děvče jako kvítí.

¹⁾ Švitorá mně o mé milé,
bych dom nešel, až deň bílé.

Až den bílé bude svítat,

až mě tatíček bude vítat.

Přivítal mě s provazami,
bych nechodil za pannami.

A já předce, moje srdce,
o půlnoci zas k panence.